Quaresma - Diumenge de Rams

Per Administrador el dg., 29/03/2015 - 09:00

Mc, 11,1-10; Is 50,4-7
Fl 2,6-11
Mc 14, 1 - 15,47

Crits dels poble Jesús és aclamat en l'entrar a Jerusalem. És aclamat pel poble senzill, pels infants, pels petits, per aquells de qui havia dit el mateix Jesús que eren els que copsaven el misteri del Regne, aquells que estan exempts de prejudicis i d'interessos de casta privilegiada, per aquells que, des de la seva bondat natural, sintonitzaven amb la gran bondat espontània i afectiva del Mestre. I aquests, amb els seus crits i clams, amb les seves palmes i amb els seus mantells, són autèntics intèrprets de la figura i persona de Jesús, sobre un pollí. El reconeixen com el qui ve en nom del Senyor, i el que ve a instaurar l'autèntic Regne de David. I nosaltres, des de la nostra perspectiva de fe hi reconeixem el triomf de la senzillesa de Jesús sobre els poders d'aquest món, de la pobresa sobre la riquesa, de l'amor sobre l'odi, de la vida sobre la mort. L'escena de la entrada de Jesús a Jerusalem és l'anunci profètic de la resurrecció. Renovem, doncs, la nostre fe, tot acompanyant-lo en el seu camí cap a la Pasqua. **Crits dels poderosos** Jesús rep també un gran clam de sentit totalment contrari: "Crucifiqueu-lo!" és el clam dels poderosos en diner i en jerarquia religiosa, que se senten acusats i posats en evidència per Jesús. I recorren al clam de rebuig dels que se senten desmuntats i humiliats. Els hi sobra Jesús, els molesta, i per tant, seguint les seves tàctiques d' ensarronar a la gent els fan cridar: "Crucifiqueu-lo!". És el crit de la impotència davant la força de la veritat i de l'amor que vol transmetre Jesús. **Crit de Jesús** I d'aquell que va ser aclamat per la gent senzilla i injuriat pels poderosos també, a l'últim moment en la creu llançà ell el seu gran crit. És el crit del dolor físic per les diverses tortures de tot el procés en mans dels botxins, amb les seves fuetades lligat a la columna, amb les burles de la corona d'espines i els cops de martell als claus de mans i peus. És el crit del dolor psicològic del que se sent sol, perquè ha estat abandonat per la gent que ell tant va estimar i pel mal resultat i el fracàs, des del punt de vista humà, de la seva missió. Però el crit de Jesús a la creu és també una pregària al seu Pare perquè perdoni el pecat dels qui l'han portat fins allà i és, al mateix temps, expressió de confiança en el seu Pare, és una pregària perquè el Pare l'aculli a la seva glòria. **Crits d'avui** I nosaltres, avui, en aquest crit hem de sentir,amb l'oïda i amb el cor, el clam del dolor, de tant de dolor, en les persones en soledat, en les llars de desavinences, en els hospitals, en els camps de refugiats, en els que perden un ésser estimat, en els que estan mancats dels més necessari, en els que són perseguits per la justícia i la fe. Avui contemplant i sentint el crit de Jesús, hem de procurar no fer-nos els sords, especialment al crit dels qui tenim a la vora. Intentem, si més no, suavitzar el seu crit i el seu dolor amb les palmes i els mantells de la nostra sincera i generosa solidaritat.